

רשימות חוברת צו

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"ק פרשת במדבר וחג השבועות, הננו מוציאים לאור מאוצר רשימותיו של כ"ק אדמו"ר זי"ע שרשם לעצמו — (א) בדברי הירושלמי ש"בעצרת אין כתיב חטא", מחג השבועות תרפ"ט (להרב מהאראדאק), (ב) בענין "רות בת בנו של עגלון", (ג) בענין נוסח הקידוש דשבת (להרב בראנדט).

לתועלת הלומדים, למען ירוץ בו הקורא, הנה, לאחר העתקת הרשימה בלשון אדמו"ר בעצמו בכתי"ק, בא גם פיענוח ותיבות-קישור המשולבים בין דברי הרב, וכן ציוני מראה מקומות הבאים בשוה"ג, שנערכו ע"י המו"ל, בדרך אפשר ועל אחריותם בלבד, ובפרט שעמקו וכו' דברי רבינו, כנודע.

מערכת „אוצר החסידים“

עש"ק פ' במדבר, ה'תשנ"ז
ברוקלין, נ.י.

הנ"ל חה"ש פ"ט.

במנחת חנוך מצות ספה"ע וחה"ש בנ"כ השאלתות שקו"ט אם הי'
מ"ת ביום נ' או נא' וגם בנ"כ שו"ע או"ח סי' תל' ותצ"ד. ולכאורה יש
להביא רא"י מירוש' ר"ה פ"ד ה"ח "בכל הקרבנות כתיב חטא ובעצרת
אין כתיב חטא אמר הק' מכיון שקבלתם עליכם עול תורה מעלה אני
עליכם כאלו לא חטאתם מימיכם" ועד"ז הוא במ"ר שה"ש פ"ד אות ד'.
דמשמע דבעצרת ניתנה תורה.

י"ל לחדודי דירוש' תליא בפלוגתא מהו הטעם בזה, דאיתא
(שבועות) שעירי הרגלים מכפרים על טומאת מקו"ק. ומקשה שם שני
שעירי עצרת למה מקריב שאם חטא בין א' לחבירו. ובתוס' שם דגם
בירוש' מקשה וכי אם היו ישראל כשרים לא הוצרכו להקריב. ומפרש
התוס' דהירוש' ל"ל תירוץ הבבלי. נשמע דלירוש' אף דאין חטא צריך
להקריב בעצרת. ולכן גלי קרא ולא כתב חטא בעצרת. אבל לבבלי דגם
כבשי עצרת קאי אחטא א"כ הדרא קושיא לדוכתי ולכן הוכרח לתרץ
שהוא יום מ"ת. וק"ל.

— יעוין בר"ן סוף פסחים, חנוך מצות ספה"ע, מו"נ ח"ג פמ"ג,
לקו"ת ב"י ואה"י אצלו אמון ס"ב מפ"י הרמ"ז זח"ב ב: בשם המדרש
שגם ביצי"מ ספרו נ' יום למ"ת —

להנ"ל — חג השבועות תרפ"ט.

במנחת חנוך מצות ספירת העומר וחג השבועות² ובנושאי כלי השאלות³ — שקו"ט אם הי' מתן תורה (שלכו"ע הי' ביום השבת) ביום נ' לעומר (להדעה שבערב שבת יצאו ממצרים), או ביום נא' לעומר (להדעה שבחמישי בשבת יצאו ממצרים). וגם בנושאי כלי שו"ע או"ח סי' תל' ותצ"ד⁴.

ולכאורה יש להביא רא' שמתן תורה הי' ביום החמישים ליצי"מ — מירושלמי ר"ה פ"ד ה"ח: "בכל הקרבנות כתיב חטא, ובעצרת (יום החמישים) אין כתיב חטא, אמר הקב"ה מכיון שקבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאלו לא חטאתם מימיכם"⁵. ועד"ז הוא במדרש רבה שה"ש פ"ד אות ד': "בכל המוספין כתיב ושעיר עזים אחד לחטאת, ושעיר חטאת, אבל בעצרת אין כתיב חטאת, ללמדך שלא הי' בידם לא חטא ולא עון, שכולם מתאימות" — דמשמע מזה דבעצרת ניתנה תורה, היינו, שמתן תורה הי' ביום החמישים ליצי"מ.

ויש לומר לחודדי, דדברי הירושלמי "בעצרת אין כתיב חטא ..

(1) הרב (חיים זאב וואלף הכהן רבינוביץ) מהאראדאק. — רשימה זו באה לאחרי הרשימה "מענה להרב מהאראדאק חנוכה פ"ט" (שנדפסה בחוברת ג' בתחילתה), ו"להנ"ל פורים פ"ט" (שנדפסה בחוברת ו' בתחילתה).

(2) במנחת חנוך מצוה שט ("שלא לעשות מלאכה ביום עצרת") ס"ב — בביאור דברי החינוך "שלא לעשות מלאכה ביום עצרת, שזהו יום ששי בסיון, שנא' וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' תספרו חמשים יום וגו' .. ונמצא שחמשים יום כלים בששה בסיון, כיצד וכו', ויום החמשים זה שהי' יום שניתנה בו תורה הוא חג עצרת" — "נראה דעתו כפסק הברייתא דסדר עולם .. דע"ש יצאו ישראל ממצרים, ובשבת ניתנה תורה, והי' אז .. יום החמשים בשבת ששה בסיון, ואז ניתנה תורה .. א"כ ניתנה תורה ביי"ט. אבל לפי הברייתות אחרות .. דיום שיצאו ישראל ממצרים הי' ביום ה', א"כ שבת שניתנה בו תורה הי' יום נ"א לספירה, ולא הי' אז י"ט כו"י.

(3) כנראה בביאור לשון השאלות (פ' אמור שאילתא קז): "יומא דחמשין דאתיהיבת בי תורה לישראל .. ושווי' יומא טבא כו"י. — וראה השקו"ט בזה בהעמק שאלה שם.

(4) ראה חק יעקב סת"ל וארחות חיים סתצ"ד — הובאו במנחת חינוך שם.

(5) ראה גם השקו"ט בדברי הירושלמי הנ"ל — לדידן, דקיי"ל שיצי"מ הי' בחמישי בשבת, ומ"ת הי' ביום נ"א ליצי"מ (שו"ע אדה"ז או"ח רסתרצ"ד) — אגרות קודש חיי"ז ע' קנח. לקו"ש חכ"ב ע' 146, ובהנסמן בהערה 28.

מכיון שקבלתם עליכם עול תורה", תליא בפלוגתא מהו הטעם בזה שמקריבין שני שעירי עצרת:

דהנה, איתא בבבלי (שבועות ב, א"ב. וראה גם זבחים ו, ב') "שעירי הרגלים מכפרים .. על טומאת מקדש וקדשיו". ומקשה (בזבחים) שם שני שעירי עצרת למה מקריב, ומשני, שאם חטא בין א' לחבירו. ובתוס' שם דגם בירושלמי מקשה וכי אם היו ישראל כשרים לא הוצרכו להקריב. ומפרש התוס' דהירושלמי לית לי' תירוץ הבבלי שהקרבת שני שעירי עצרת היא לכפר אם חטא בין א' לחבירו.

ומזה נשמע דלדעת הירושלמי — אף דאין חטא צריך להקריב בעצרת. ולכן גלי קרא ולא כתב חטא בעצרת, ללמדנו שכבשי עצרת אינם באים על חטא.

אבל לדעת הבבלי דגם כבשי עצרת קאי אחטא, א"כ הדרא קושיא לדוכתי — למה לא כתב קרא חטא בעצרת? ולכן הוכרח לתרין¹⁰ הא ש"בעצרת אין כתיב חטא" — מפני שהוא יום מתן תורה ("אמר הקב"ה מכיון שקבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאלו לא חטאתם מימכם"). וק"ל.

— יעויין בר"ן סוף פסחים, חנוך מצות ספה"ע, מו"נ ח"ג פמ"ג, לקו"ת ביאור ע"פ ואהי' אצלו אמון ס"ב מפ"י הרמ"ז זח"ב

(6) בזבחים שם (ובפרש"י): "שעירי עצרת למה הן באין על טומאת מקדש וקדשיו" (גבי עצרת כתיבי שני שעירים .. וקיימא לן במסכת שבועות שעירי הרגלים באין על טומאת מקדש וקדשיו).

(7) בזבחים שם: "נזרק דמו של ראשון, שני למה קרב, על טומאה שאורעה בין זה לזה". וכו' בתוספתא ריש שבועות, ובירושלמי שם פ"א ה"ד.

(8) אולי הכוונה לפי' מראה פנים לירושלמי שם (שהוא כמו "תוס" בבבלי, ונקרא גם בשם "תוס") ד"ה הגע עצמך (בפירוש דברי הירושלמי "רבי הושע"י בעי, הגע עצמך, ששחטו שניהן כאחת מה אית לך טומאה שאירעה בין זה לזה, א"ר בון אילו ישראל כשירין שמה אינן מביאין מה שקבעה להן תורה"): "האי קושיא כדבעא מיני' ר' ירמי' מר' זירא בפ"ק דזבחים דף ז' ע"א שעירי עצרת שקיבל דמן בשני כוסות ונזרק דמו של ראשון, שני למה הוא בא וכו'", ומקשה על פירש"י שם (בנוגע לתירוץו של ר' זירא "על טומאה שאורעה בין זריקה של זה לזה") "ודילמא לא קיי"ל כר' זירא" — "אמאי לא קיי"ל כר' זירא כיון דלית לן שינויא אחרינא", ומשני, "אמנם מהכא יש סיוע לפירש"י דאיכא לשנויי כדמשני ר' בון". — והיינו, שהירושלמי לית לי' תירוץ הבבלי.

(9) נעתק בהערה הקודמת.

(10) בירושלמי ר"ה הנ"ל — לדעת הבבלי שגם כבשי עצרת באים על חטא.

ב, ב בשם המדרש שגם ביצי"מ ספרו נ' יום למתן תורה". ומזה משמע שמ"ת הי' ביום נ'.

11) בר"ן שם: "ובהגדה .. אמרו בשעה שאמר להם משה תעבדון את האלקים על ההר הזה, אמרו לו ישראל, משה רבינו, אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמשים יום, והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו .. לשמחת התורה כו".

בחנוך שם (מצוה שו): "משרשי המצוה .. לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה .. והוא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים .. וכמו שאמר השי"ת וזה לך האות .. בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה .. עשה השי"ת למשה אות בצאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אות לעולם אל העיקר .. ומפני כן .. נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד בלבינו כעבד ישאף צל וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה באדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא".

במו"נ שם: "שבועות, הוא יום מתן תורה, ולהגדיל היום ההוא נמנו הימים מן המועד הראשון אליו, כמי שממתין בו הנאמן שבאוהביו ושהוא מונה היום וגם השעות, וזאת היא סיבת ספירת העומר מיום צאתנו ממצרים עד יום מתן תורה, שהוא הי' הכונה והתכלית ביציאתם וכו".

ובלקו"ת* שם (במדבר יט, ג (בהגהה)): "ועיין בפי' הרמ"ז בזהר ר"פ שמות ד"ב סע"ב בשם המדרש שגם ביצי"מ ספרו ישראל נ' יום למ"ת".

(* להעיר גם מתו"א יתרו טז, ג: "בצאת ישראל ממצרים התחילו לספור ספירת העומר .. הם הכנה להיות קבלת התורה בשבועות", אבל, לא נתפרש שספרו נ' יום למ"ת, ואין מזה הכרח שמ"ת הי' ביום נ'.

רות ב"ב של עגלון. יבמות (מח:) תוד"ה אשר "מעגלון עד סוף ימיו של אבצן הוא בועז יותר מר' שנה וכו' ב"ב של עגלון ל"ד".

ומהאי דבסוטה (מזו) וסנה' (קה:) גירסת הש"ס בתו של עגלון, משמע ג"כ שהוא לאו דוקא, שלכן פעם איתא בתו ופעם — ב"ב דבשניהם לא דק.

אבל ביל"ש שופטים ג' "בימי עגלון נאמר ויהי בימי שה"ש וגו' וימת אלימלך וגו', מוכח דהוי בתו או ב"ב ממש.

— ואולי מד' חלוקות הם עם מד"א דאבצן הוא בועז (ב"ב צא).

וע"כ דפליג ביל"ש על הסוגיא דב"ב. דרש"י פי' שם דכשנשא את רות עדיין היו בני אבצן זה בועז קיימין. וא"כ חי בועז אחרי נשואיו עם רות כיון שכולן מתו בחייו וכדאיתא בב"ב (שם). וביל"ש סוף רות איתא ויקח בועז את רות אמרו אותה הלילה שבא עלי' מת. —

ועייג"כ זח"ג ק"צ ע"א "ברתי' דעגלון מלכא דמואב הוית. מית עגלון דקטיל לי' אהוד. ומנו מלך אחרא. ודא בריתא אשתארת והוית בבי אומנא ובשדי מואב. כיון דאתא תמן אלימלך נסבה לברי' וכו' נעמה בבני עמון ביומי דדוד נפקא וכו'. שמכ"ז מוכח דבתו ממש היתה.

רות בת בנו של עגלון.

ביבמות (מח, ב) תוד"ה אשר, הקשה על דברי הגמרא "מפני מה גרים בזמן הזה מעונים וכו' מפני ששיהו עצמן לבא תחת כנפי השכינה, מאי קראה ישלם' ה' פעלך ותהי משכורתך שלמה אשר באת לחסות וגו'" (שמהרת ולא איחרת): "ותימה דבפ' מי שאמר (נזיר כג:): אומר רות בת בנו של עגלון .. וכשתחשוב שנותיו של אהוד שהרג עגלון, תמצא מעגלון עד סוף ימיו של אבצן הוא בועז (שלעת זקנתו נשא את רות) יותר ממאתיים שנה וכו', וי"ל דבת בנו של עגלון לאו דוקא, אלא כלומר דמזרעו היתה"².

ויש להוסיף, שגם לולי ההכרח של תוס' ש"בת בנו .. לאו דוקא" מצד חשבון השנים, הנה מהאי דבסוטה (מז, א) ובסנהדרין (קה, ב) גירסת הש"ס היא "רות בתו של עגלון" (ולא כבנזיר: "בת בנו"), משמע ג"כ שהוא "לאו דוקא", שלכן, פעם איתא "בתו", ופעם — "בת בנו", דבשניהם לא דק.

אבל ממ"ש בילקוט שמעוני שופטים ג'³ "בימי עגלון נאמר ויהי בימי שפוט השופטים וגו' וימת אלימלך וגו'", היינו, שכל המאורע של רות (כלתה של אלימלך ונעמי) הי' בימי עגלון — מוכח דרות הוי בתו של עגלון או עכ"פ בת בנו ממש (ולא כמ"ש התוס' ביבמות שלא יתכן שהיתה "בת בנו", אלא רק "מזרעו היתה", "הרבה דורות אחר עגלון")⁴.

— ואולי מדרשות חלוקות הם עם מאן דאמר דאבצן הוא בועז (ב"ב צא, א), היינו, שדברי התוס' "דבת בנו של עגלון לאו דוקא",

(1) רות ב, יב.

(2) וראה גם תוד"ה בת — נזיר שם: "לאו דוקא נקט בת בנו, וכן [בחלק] (סנהדרין קה:): דאמר בתו של עגלון, לאו דוקא, אלא הרבה דורות דורות היתה אחר עגלון. דאמר פרק החולץ (יבמות מח:): מפני מה גרים מעונים בזה"ז מפני ששיהו עצמן לבא תחת כנפי השכינה, מאי קרא, ישלם' ה' פעלך ותהי משכורתך שלמה אשר באת לחסות תחת כנפיו, משמע שהיתה רות קטנה כשנתגיירה. והרי יש מעגלון ועד אבצן יותר ממאתים שנה, ודוק ותשכח [ואמרי'] (ב"ב צא.) אבצן זה בועז. ואי בתו של עגלון היתה א"כ לא היתה קטנה."

(3) רמז מב (בהמשך למ"ש ש"רות וערפה בנותיו של עגלון היו").

(4) ראה גם סדה"ד ב"א תשפ"ז: "איתא בסדר עולם פי"ב דבימי עגלון הי' ויהי בימי שפוט השופטים וימת אלימלך כו' .. א"כ אין הוכחה לתוס' שכתבו לאו דוקא בתו."

הם למ"ד "אבצן זה בועז" (שהרי ההוכחה של התוס' היא מחשבון "שנותיו של אהוד .. עד סוף ימים של אבצן דהיינו בועז .. יותר ממאתיים שנה"), וביל"ש פליג על מ"ד זה, וס"ל שבועז הי' לפני אבצן, ולכן אתי שפיר שהיתה רות בתו או בת בנו של עגלון ממש.

ובלאו הכי על-כרחך צריך לומר דפליג ביל"ש על הסוגיא דב"ב:

דהנה, רש"י פירש בב"ב שם בתירוץ שאלת הגמרא (על זה ש"אבצן זה בועז") "מאי קמ"ל" ("מה ריוח יש בדבר ומה אנו למדין שום מצוה מכאן") — "מדקאמר אבצן זה בועז, וכתב בבעז שנשא רות ואע"פ שהיו לו עדיין בנים הרבה, אשמעינן שאם נשא אדם אשה בבחורות ישא אשה בזקנותו, כמו שעשה אבצן דהיינו בועז וכו'. אבל אי לא אמר לן אבצן זה בועז, הוה אמרינן אבצן לא נשא אשה אחרת, ובעז נמי מעולם לא היו לו אשה ובנים עד שלקח רות".

ונמצא, שהסוגיא דב"ב ס"ל דכשנשא בועז את רות, עדיין היו בני אבצן זה בועז (בניו מאשתו הראשונה) קיימין. וא"כ, חי בועז אחרי נשואיו עם רות, כיון שכולן מתו בחייו — וכדאיתא בב"ב (שם): "תאנא וכולן מתו בחייו" — ובעת נישואיו עם רות עדיין היו קיימין, ועכצ"ל שחי בועז אחרי נישואיו עם רות, ואח"כ מתו בחייו.

וביל"ש סוף רות: איתא: "ויקח בועז את רות, אמרו אותה הלילה שבא עלי' מת".

וכיון שעכצ"ל שביל"ש פליג על הסוגיא דב"ב, א"כ, אפ"ל שביל"ש פליג גם על מ"ש בב"ב ש"אבצן זה בועז", ולכן אתי שפיר להיל"ש שהיתה רות בתו (או בת בתו) של עגלון ממש. —

ועיין ג"כ זח"ג ק"צ ע"א: "ברתי' דעגלון מלכא דמואב הוית (רות). מית עגלון דקטיל לי' אהוד. ומנו מלך אחרא. ודא ברתיא אשתארת והוית בני אומנא ובשדי מואב. כיון דאתא תמן אלימלך נסבה לבריי' וכו' נעמה בבני עמון ביומי דדוד נפקא וכו'" — שמכל זה מוכח דרות בתו של עגלון ממש היתה.

(ד) מה שהקשה על נוסח האריז"ל בקידוש שהשמיט תיבות כי הוא יום, וטעמו בזה מפני הרמז שיהיו בקדוש לה' תבות, והקשה איך מפני רמז השמיט תיבות אלו המפורשים בנוסח הקדוש ברש"י (ברכות מו-ו כתובות ז:)

הנה הא דבקדוש הם לה' תיבות כן הוא בזח"ב (רז:): ובתי' תי' כד' ותי' מז'. ומ"ש במ"א סי' רע"א ס"ק כב' שכונת הזהר אפ"ל על קדושא דתפלה, צ"ע, שהרי בזהר מסיים שם קדושא דיומא הא אוקמוה בפה"ג ולא יתיר כו' מה דלית הכי בליליא כו', דזה מורה דכל מ"ש לעיל מיני', קאי אקדוש שעל היין, שביום אין אומרים רק בפה"ג כו'. וביותר יקשה איך יפרנס המ"א ל' התי' בתי' כד' וצריך לברכא לון ולקדש לון בקדוש על היין בשבעין תיבין דקדוש כו'.

ונוסח הקדוש בהשמטת תיבות כי הוא יום, הוא נוסח קדום. וכ"ה בסי' ר"ע גאון, רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ב, אבודרהם כו'. ויעויין שער הכולל פי"ח ס"ד ובהשמטות לשעה"כ שבסוף שעה"כ שהאריך בזה.

להרב בראנדט.

ד) מה שהקשה על נוסח האריז"ל בקידוש ליל שבת שהשמיט תיבות "כי הוא יום", וטעמו בזה מפני הרמז שיהיו בקדוש לה' תבות², והקשה איך מפני רמז השמיט תיבות אלו ("כי הוא יום") המפורשים בנוסח הקידוש ברש"י (ברכות מו, א וכתובות ז, ב³) — הנה:

הא דבקידוש הם לה' תיבות — כן הוא בזח"ב (רז, ב) ובתיקונים תי' כד' ותי' מז⁴.

ומ"ש במגן אברהם או"ח סי' רע"א ס"ק כב⁵ שכונת הזהר אפשר לומר על קדושה דתפלה — צ"ע, שהרי בזהר מסיים שם "קדושה דיומא הא אוקמוה בורא פרי הגפן ולא יתיר כו' מה דלית הכי בליליא כו'", דזה מורה דכל מ"ש לעיל מיני' בנוגע למספר התיבות שבקידוש, קאי אקידוש שעל היין, שבו יש חילוק בין קידוש הלילה לקידוש היום, שביום אין אומרים לה' תיבות כמו בלילה, אלא רק בורא פרי הגפן כו'. וביותר יקשה איך יפרנס המ"א לשון התיקונים בתי' כד': "וצריך לברכא לון ולקדש לון בקדוש על היין

(1) סעיף א' — ע"ד קשר של תפילין — יצא לאור בחוברת לד. סעיף ב' — ע"ד שם המפורש — יצא לאור בחוברת מא. סעיף ג' — בענין הקרבת שתי הלחם בחג השבועות — תוכנו נדפס באגרות-קודש ח"א ע' שח ואילך, בשינויים קלים.

(2) ראה תיקוני שבת (להאריז"ל) — הובא במג"א שנעתק בהערה 5. וראה גם שער הכוונות ענין הקידוש.

(3) בפרש"י שם, מביא דוגמא לברכות שבהם גם חותמים בברוך, מפני שיש בהם הפסק דבר תחנה או דבר אחר (ואינם ענין אחד) — "כמו שיש בקידוש כי הוא יום תחלה למקראי קודש" (וראה לקמן הערה 7).

(4) בזח"ב שם: "רזא דסהדותא דעובדא דבראשית דהיינו ויכולו השמים .. בטהדותא דא תלתין וחמש תיבין .. בא"י אמ"ה אק"ב ורצה בנו וכו', האי קידושא .. לקבל סהדותא דמהימנותא ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין כמה דאית בויכלו, כלא סלקין לשבעין תיבין" (וראה גם הקדמת הזהר ה, ב). ובתיקונים שם (סט, א. א, פד, א): "שבעין תיבין".

(5) ושם — לאחרי שמביא ש"בתיקוני שבת כתב שהוא ע' תיבות, ולכן כ' שלא לומר ג"כ כי הוא יום", ופליג עלי' וכתב "ול"ג שאין לשנות שום מנהג כי לכל מנהג יש טעם ויסוד כו'": "וגם י"ל שהזהר קאמר .. על קידוש של תפלה שהיא אלקינו ואלקי אבותינו וכו', שהוא ג"כ לה' תיבות".

בשבעין תיבין דקדוש כו", שמפורש להדיא "בקדוש על היין", ולא בקידוש של תפלה.

ונוסח הקידוש בהשמטת תיבות "כי הוא יום" — אינו חידוש של האריז"ל, אלא הוא נוסח קדום. וכן הוא בסידור ר' עמרם גאון, רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ב, אבודרהם כו'.

ויעויין שער הכולל פי"ח ס"ד, ובהשמטות לשעה"כ שבסוף שעה"כ — שהאריך בזה?

---

(6) יש לעיין למה לא מקשה מלשון הזח"ב גופא: "בא"י אמ"ה אק"ב ורצה בנו וכו'" — שאינו בקידוש של תפלה, אלא בקידוש על היין (ככנצו"ז לשם).

(7) ועפמ"ש שם, מתורצת השאלה ע"ד השמטת התיבות "כי הוא יום" המפורשים בנוסח הקידוש דרש"י — "משום שהתיבות כי הוא יום אינם מעיקר הקידוש, כמו שפרש"י (ברכות דף מ"ו ע"א כתובות דף ז') שאינם רק מחברים את הזכרון למעשה בראשית עם זכר ליצי"מ". ושם מבאר גם החשבון דל"ה תיבות בהשמטת "כי הוא יום" — כש"מתחילין לספור מן תיבת קדשנו, אבל התיבות שלפניהם, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר, אלו השבעה תיבות המשותפות גם לשארי ברכות נוסח פתיחת שם ומלכות, אינם עולים במספר הכוונה הזאת".